

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 348

Femte Sæssion.

115de Møde.

Tirsdagen den 21de Marts.

(Forts.)

S. Sage (fortsat): Vi maae vide, at det nuværende Ministeriums Kjærlighed til Magten er ganske overordentlig stor, og at det derfor vil blive hængende ved Roret saalænge som muligt; derimod stemmer jeg for Finantsloven, deels fordi — som der nylig blev udtalt — den nærværende Sæssion er saa langt fremrykket, og deels fordi den Tid, da Finantsloven skal træde i Virksomhed, er saa nær forestaaende, at det vil være umuligt for en ny Forsamling at votere denne Lov. Jeg har dernæst en anden Grund, og det er den, at jeg veed fra forrige Aar, at Ministeriet ikke betænker sig paa at begaae, hvad jeg idetmindste betragter som et alvorligt Brud paa vor Grundlov, nemlig at udgive en provisorisk Finantslov. Jeg frygter saaledes for, at det atter kunde hænde sig, selv efter en Stattenegteselse, at man vilde benytte en provisorisk Finantslov, og, skjøndt dette efter min Formening vilde være en Forbrydelse, er jeg dog ikke sikker paa, at vi ere saa vidt fremskredne i constitutionel Udvikling, at enhver Borger i Landet vilde indsee, at det ikke blot var hans Ret men endog hans Pligt ikke at udrede den Daler, der blev krævet af ham i Skat; og heller ikke er jeg sikker paa, at Domstolene — thi ogsaa dertil hører der en vis constitutionel Udvikling — ville give Borgerne Medhold, naar de gjorde dette. Det er derfor, jeg troer, vi ville gaae en vanskelig Fremtid imøde, at vi ville berede os selv store Vanskeligheder, dersom vi sige Nei til Finantsloven; men det er sandelig ikke af Tillid til Ministeriet, at jeg skal give mit Ja.

Niemroth: Af de Ord, hvormed den ærede sidste Daler sluttede, skulde man antage, at han havde meent, at jeg nærede Tillid til Ministeriet, fordi jeg vilde stemme for Finantsloven (Mange Stemmer: Nei!); men af det Undringsforslag, som jeg havde stillet, men som jeg tog tilbage, vil det klart sees, at det ikke er af Tillid til Ministeriet, men derimod af Tillid til Hans Majestæt Kongen, i Tillid til, at hans Majestæt vil vide at sjerne fra Ministeriet, eller hos samme at høre, mod Grundloven stridende Anskuelse, at jeg giver min Stemme til Finantsloven. Men forøvrigt skal jeg dog tillige udtale, at jeg ingenlunde nærer den sidste ærede Dalers Anskuelse om, at dette Ministeriums Medlemmer kunne blive ved at sidde som Ministre til evig Tid. Jeg troer, at der er en saadan indre Splid tilstede i Ministeriet, at det af sig selv om ikke meget lang Tid vil gaae sin Opløsning imøde. Det er jo ganske klart af de Udtalelser, der paa et andet Sted ere faldne i Anledning af Forfatningsagen, at det ærede Ministerium vel engang har havt et Program med Hensyn til Fællesforfatningen, men at dette, saa at sige, er faldet fra det paa Veien, og at det nu intet har; men da det er Ministeriets Hovedopgave at bringe en Fællesforfatning tilveie, saa vilde det være umuligt, at det længe skulde kunne blive staaende, uden i den Henseende at naae til et nyt Program; og jeg er ganske overbevist om, at det vil være den Skilpe, hvorpaa det vil strande, da Ministeriet ikke indbyrdes vil kunne blive enigt derom. Det har viist sig saa tydeligt, at det ikke hidtil har været enigt om dette Punct, og jeg tvivler meget paa, saaledes som Sammenfatningen nu er, at det nogen Tid vil blive enigt i den Henseende. Det er paa dette Punct,